

Giftdroppen.

Bilderna visade bilar som stannade vid trappan upp till hans ateljé dit jag var bjuden som kvinnlig gäst. Spegeln en brinnande barrikad, och ett svart skimmer över Lejnos möbler. Drömmar i dessa speglar. Jag kommer ihåg. Svårt att meditera med elden i rummet, för han var klädd, nyss kommen från ett möte där hans krafter togs ifrån honom.

Vi kunde röra oss, vi rörde oss som katter, andades djupt, var hos stationen sedan en lång tid, och tagits för, och varit, utlänningar. Dokument och tidningar i vår väska. Tackade och prisade det som hade räddat oss, intuitionen. Hör hur de älskar i porten och det är vi.

Jag vaknade i rätt ögonblick och störtade från den lägenheten. Dirigerar att jag vet att lägenheten är platsen där allt hände, och att vi var på plats, och såg allt för första gången. Vi befann oss på tionde våningen men det var beklagligt att tystnaden var brutal.

Svarade på ett samtal. Märkte hur lättad hon var under dagen. Igår var hon rädd. Fick märkliga blickar som hon tolkar fel och tar personligt. Blicken var inte det man kunde tro, åh nej. Det var något annat... som ett hemlighetfullt leende kan vara. Köpte ett blockljus och möttes av vänlighet. Det kunde vara en lyckodag. När man hade tur. När vänligheten kom och man struntade i tidningen, med sin dramatik. Den dramatiken kunde vi leva utan, hur de blev osams och att denna gamla kärlek tvärdog. Att de jobbade... förmodligen för mycket.

Och här i soffan är det njutbart för första gången. Vi rör oss och tittar ner mot taken, från vårt fönster, och visningar av de andras lägenheter. Nu såg vi pärlor och diamanter förutom bränderna och brasorna där ute, som hade väckt oss i precis rätt ögonblick för att gå ut, ett vänligt mörker, en frost, de nya minusgraderna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten